

Abstrakt

V práci se věnuji Benjaminově pojmu aury, jak jej nalzáme v *Uměleckém díle v době jeho technické reprodukovatelnosti* a v *Malých dějinách fotografie*. Auru interpretuji jako jedinečnost (nejen) uměleckého díla, jeho časoprostorovou kontinuitu.

Ve druhé kapitole představuji Adornovu kritiku pozice, kterou Benjamin zastává v *Uměleckém díle v době jeho technické reprodukovatelnosti*. Adorno tvrdí, že Benjamin auru spojuje s autonomií a tu pak s kontrarevolučností. Adornův hlavní projekt pak spočívá v obhajobě autonomie uměleckého díla skrze představení jeho dialektiky – dílo se stává společenské právě svým vytržením ze společnosti.

V poslední kapitole se vracím k *Uměleckému dílu v době jeho technické reprodukovatelnosti* a za pomoci dalších Benjaminových textů ukazují, proč volání po politizaci umění nelze číst jako výzvu k heteronomii umění a odsouzení autonomie uměleckého díla. Ve světle tohoto se ukazuje, proč Adornova kritika míjí cíl.

V závěru tvrdím, že zdálo-li se Benjaminovi něco kontrarevoluční, pak nikoli autonomie, ale aura sama. Ale i to je třeba vnímat s rezervou, Benjamin totiž rozhodně neodmítá tradiční média, daleko spíš kritizuje způsob, jakým se k nim společnost vztahuje.